5de JAARGANG. CURACAO DEN 22n DECEMBER 1888. N° 260

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITENDE AGENTEN VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.
C. LEUCHS & Co.
17, BARRETT'S GROVE, LONDEN.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl, 050, cada regel mas fl. 0,07½.

KERSTMIS.

——o——

De katholieke wereld bereidt zich voor tot een waardige viering van het feest der geboorte van Christus. Weldra gaan grijsaard en kind, en jongeling en maagd, en arm en rijk in den geest naar Bethlehem op, om een oogenblik te verwijlen in den armen stal, waar de Verlosser der wereld werd geboren. Wat slaat het hart ruim en blijde in dat nederig verblijf. Neen, die armoede schrikt niet af, zij trekt aan. Ruischen de echo's hier nog niet van het lied der engelen, die glorie gaven aan God en den menschen vrede brachten? Ziet men de arme herders, de eerstgenoodigden, niet aansnellen over de velden, brandend van verlangen om te zien, wat de Heer verkondigd heeft? Wie knielt hier niet neder naast de heilige Maagd, om het Kind te aanbidden, dat het heelal verblijden zal? Met de herders bieden wij ons hart ten offer aan. Met de engelen boven de kribbe, juichen wij Gode glorie toe en verheugen ons in den vrede, die met dat goddelijk Kind op aarde is neergedaald. En geheel onze ziel smelt weg in een lied van lof en aanbidding der oneindige Barmhartigheid, die onze zonden niet langer gedachtig was, de bêe der Vaderen verhoorde en de hemelen nederboog om als onze Verlosser op aarde af te dalen.

Maar wordt het geloovig hart door zaligheid overstroomd ; bij de overweging van dat kinderlijk zachte tooneel, dat in den stal van Bethlehem plaats grijpt, helder, ja met luisterrijker klaarheid dan overal elders straalt in het licht van den kerstnacht die andere eigenschap Gods, die zich aan zijn zachtheid huwt: zijn kracht. *Suaviter et fortiter.* Welk een geweldigen indruk moet de komst van Christus gemaakt hebben op de zoo peilloos diep gezonken maatschappij!

——

Daar is ons een beeldengroep uit de oudheid overgebleven, waarin de heidensche kunst haar triomf heeft gevierd. Die beeldengroep is de Laocoön. Men overdrijft wanneer men beweert, dat de oude wereld zich in dat kunststuk overtroffen heeft. De waarheid is, dat zij zich daarin naar het leven heeft getroffen. Die vader met zijn beide zonen, omkronkeld door een slang, wier omhelzing hun benauwder en benauwder valt en eindelijk dreigt te verstikken — dat gebroken oog der slachtoffers nu nog smeekend om hulp naar boven gericht, maar dat zich weldra sluiten gaat tot een eeuwigen doodslaap indien er geen spoedigen bijstand opdaagt — dat is de geschiedenis der oudheid vóór Christus komst in beeld gebracht.

De eerste stap, die de mensch in zijn hoogmoed deed, was zich losrukken van God. Hij wilde zich vrij gevoelen van dien band. Nu voelde hij zich vrij maar ook aanstonds God tegenover hem. Dat bewustzijn drukte hem neer en maakte zijn toestand onmogelijk. De eerste stap was gezet; de tweede kon niet uitblijven. Een God met oneindige volmaaktheden kon de ongerechtigheid niet tegenover zich verdragen: daarom hem geheel verworpen en in zijn plaats goden van eigen vinding en naar eigen lust gesteld. En hiermede werd de voet gezet op een hellend vlak, aan welks einde een diepen afgrond gaapte, die onvermijdelijk was. De eeuwen vloden heen en het godendom nam in aantal en afschuwelijkheid van gehalte toe. Vrij mocht de philosoof er zijn stem tegen verheffen, er de onzinnigheid van aantoonen — men hoorde hem, als hij iets nieuws verkondigde en bespotting was zijn deel, keerde hij met dezelfde waarheid weer.

Wat kon er bij zulke toestanden van het maatschappelijk leven komen? Daar was geen staat, die niet tot in zijn grondslagen werd aangetast. Geloof en zedelijkheid zijn de grondslagen van iederen staat, van iedere maatschappij. Waar die aangestoken worden, daar kwijnt het staats-, daar kwijnt het maatschappelijk leven. Maar waar ongeloof en zedebederf in de plaats treden, daar wordt staat en maatschappij ter slachtbank geleid. En met het voortjagen der jaren ondergroeven die beide de schoonste instellingen. Athene, Sparta, Rome bouwden een eeuwigheid op hun staatsinrichting: zij droegen in zich de kiem van verval en ontbinding. Dat was de slang, die de Laocoöngroep omkronkelt.

——

Wat moet het hart der zij het dan ook weinige deugdzamen gebloed hebben bij het beleven van dien jammer. Hoe zochten zij zich te ontworstelen aan de omkronkelingen der slang. Dan het oog naar den hemel opgeheven. De oude sagen van een Verlosser, de droevige overblijfselen eener goddelijke openbaring, leefden weer op. Waren die vroeger in hun zelfgenoegzaamheid als ijdele fabelen door hen verworpen, nu, daar de gedachte aan een hopelooze toekomst hen vertwijfelen deed, nu klampten zij er zich aan vast en erkenden haar goddelijken oorsprong. Naar dien Verlosser der sagen gingen hun verzuchtingen, naar Hem blikte het betraande oog op. En die zuchten werden banger en banger, die kreet om redding snijdender en doordringender, tot zij haar hoogste uitdrukking vonden in de hartebêe der Oudvaders, de dragers der waarachtige Belofte: Dauwt hemelen van boven en dat de wolken den Rechtvaardige regenen! Och, of gij de hemelen neer mocht buigen en afdalen tot ons! Maar nu zijt Gij vertoornd, o God, wijl wij gezondigd hebben. Bestaat er nog redding voor ons? Maar zijt Gij dan niet onze Vader, o Heer, en kunt gij ons aan onze ellende overlaten?

——

De maat der zonde was tot den boorde gevuld; de beker der ellende stroomde over; de slang kronkelde zich vaster om haar prooi die zij dreigde te verstikken. Het moede hoofd zonk op de borst; het gebroken oog ging zich sluiten ten doodslaap. De geestesader scheen uitgeput: waar die zich nog ontliet in wetenschap,

---

FEUILLETON.

DOS AMIGOE.

II. CONSCIENCE.

——o——

(*Siguimentoe.*)

V.

Henter e dia ai, i dia siguiente tambe, dokter Christiaans su jioe i senjor Wouters a camna henter Brussel, coe ansja i cada be coe menos speranza, pa busca un hende.

Durante nan esfuerzo penosonan algun be nan tabata sinti nan poco contento ora un o otro persona bisanan koe cerca tal ó cual hende, den tal ó cual caja tabatin un jonkman liber, koe tin gustoe di bende su coerpa pa bai guerra; ma semper nan tabata haja nan desenganjá, pasobra toer e jonkmannan-ai, koe ta esnan koe a sobra for di promé jamamentoe di solda, tabatin defecto di curpa koe tabata haci nan inútil pa servicio militar, i major parti di nan tabata nengá caba.

E dokter, afin di por a salba su jioe, a ofrece te diez cinco mil franc i lo el a doena muchoe mas ainda, si tabata necesario; ma é no por haja ni un hende. Como baimentoe na guerra tabata considerá como un sentencia infalible di morto, hasta hendenan di mas pober tabata nenga di sacrifica nan bida pa placa.

Na medida koe tempoe tabata pasa sin ningun resultado favorable i koe conviccion di koe Bernard lo mester a bai, tabata crece mas, spantoe i desesperacion tabata bira mas grandi i mas profundo den familia di e dokter. Su mohé i su jioe-mohé tabata jora henter dia, implorando for di cielo asistencia di Dios. Veronica, companjá di su roeman mas chikitoe, tabata bai toer mainta i toer atardi pa jora huntoe koe nan, sperando semper koe por fin Bernard lo por a haja un hende campra.

Ma e noticia-ai no tabata biní; al contrario, ora Bernard ó su tata bini cas un momento, i koe toer puntra nan coe ansja, nan respondi tabata semper:

"Nada! ainda nada."

I e pober mohénan tabata bolbe cai den desesperacion, te ora esun, koe a bin aumenta nan sufrimentoe, bolbe sali pa bai busca.

Asina, den un inseguridad di mas teribel, nan a jega sin ningun resultado na mitar di e ultimo dia. Su manise Bernard mester a parce p'é tende su sentencia.

Ja dokter Christiaans a perde toer speranza. Ningun otro recurso a sobré koe busca un permision pa su jioe warda dos ó tres dia mas. Kende sabi, si en caso é logra esai, koe su jioe lo no jega na haja un reemplaso.

Animá coe n'e cordamentoe-ai, el a bai cerca prefecto, cerca general engefe, i cerca comisario di milicia. El a plama manoe jen di placa pa é por a jega cerca e hendenan-ai, i na nan presencia el a pidi nan nan condiscendencia coe lágrima na su wowo. El a jama nan atencion riba servicionan koe el a haci na patria i na humanidad, el a pinta desesperacion di su mohé i hasta el a papia di e brillante casamentoe, coe su jioe tabata para pa cera i koe awor lo tabata kibrá indudablemente.

Ma cuantoe koe el a pidi i roga, toer caminda nan a neugé coe frialdad. Mandatonan di emperador tabata extraordinariamente severo; toer esnan koe mester a sirbi, mester a bini inmediatamente na egército i tabata terminantemente probibí pa koe autoridad a doena, bao di ki pretexto koe ta, ni un dia so di prorogacion. Tempoe a jega koe cada un mester a paga nan debe na patria, i una vez koe suerte a cai riba su jioe, é por a busca consuelo den e cordamentoe, koe cien mil otro tabata den mes situacion koe n'e.

E dokter tabata completamente convencí anto, koe é no tabatin ningun speranza, mas. Su jioe desgraciadoe lo a bai guerra; nada lo por a troca e sentencia horrible-ai, di toer manera nan a proeba. No a keda otro recurso, koe baha cabez bao di e golpi di desgracia.

Enteramente desconsolá i haciendo esfuerso pa sconde su lágrima, dokter Christiaans tabata camna cabez abao, trompecando manera hende koe a bebe.

Di golpi el a sinti un slag den su lomba i un boz a grité:

"Bon dia, senjor Christiaans. O mi tin asina un bon nobo pa bo!"

"¿Un bon nobo?" — e dokter a repetí mientras su wowonan tabata brilja di speranza. Por ta berde? Papia, mi bon Marck."

Enteramente entregá na su sufrimentoe, é no a duda, sino koe su amigoe Marck tabata bai participé koe el a haja un reemplaso pa Bernard.

in dicht- in schilderkunst was het beneden het peil der walgelijkheid. De duisternis viel waarvan Isaias spreekt. De tijden waren vol.

„Gelijk een bliksemstraal door de donkere wolken schiet en geheel de aarde over zichtbaar is, zóó daalde van den hemel de Koning der volkeren af." Een machtige stem riep den ongelukkige, die in de omarming der slang den sluimer des doods reeds scheen ingegaan, de ten leven opwekkende woorden toe: Waak op! Zie hier uw Licht, Christus! En de stervende hief het hoofd en sloeg het levenloos oog op. Welk een aanblik! Toen de duisternis viel had hij de oogen gesloten; hij geloofde voor immer. En nu hij ze weder opslaat—ziet, nu straalt langs alle kanten een heerlijk licht. „Den volkeren die in de schaduwen des doods nedergezeten is een helder licht opgegaan."

Dat licht heeft het verstand des menschen gezuiverd, zijn wil gesterkt, zijn gemoed geadeld. Het heeft de duisternis verdreven uit zijn geest, de duisternis uit zijn hart. Het heeft hem de twee schoonste schatten weder teruggeschonken, die hij door eigen schuld verloren had: geloof en zedelijkheid. Dit zijn weder de hechte grondslagen geworden van nieuwe staten, van nieuwe maatschappijen. Waar die onaangeroerd blijven, waar die ongerept uit menige valsche omkronkeling der oude slang te voorschijn treden, daar is het volk gelukkig, daar is ware vooruitgang, daar bloeien de schoone kunsten, daar wordt voorspoed genoten op elk gebied. Waar die hechte grondslagen echter ondermijnd worden door ongeloof en zedebederf, daar snelt die nieuwe maatschappij evenals de oude haar ondergang te gemoet.

Wat zal de aanstaande Kerstnacht aan ons, Lezers, brengen? Voor den geloovige en reine een inniger geloofsleven, een verhooging der goede zeden.

Dat dit ons aller deel zij is op dit aanstaande Kerstfeest onze hartebée.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

— De HoogEdelgestr. Heer Gouverneur der Kolonie bracht Dinsdag l.l. van een zijner adjudanten vergezeld een bezoek aan het oorlogsstoomschip *Johan Willem Friso*. Met het gebruikelijk eerbewijs werd ZHEG. ontvangen. Van het W[illegible] beantwoordde men de saluutschoten te zijner eer gelost.

— De door het overlijden van wijlen N. Ecker opengevallen plaats van armenmeester voor Otrobanda is ingenomen door den heer W. B. Zegveld[illegible], quarantaine-dokter al-[illegible]

NEDERLAND.

— De officieele kennisgeving meldt dat de gezondheidstoestand van Z. M. den Koning gelukkig bevredigend blijft. De winter wordt op 't Loo doorgebracht.

— De verkiezing van een lid der Tweede Kamer voor 't district Amsterdam, ter aanvulling van de vacature ontstaan door het aftreden van den heer Pijnappel, [illegible] die tot advokaat gen. bij den Hoogen Raad is benoemd, is ten voordeele der antiliberalen afgeloopen.

Werden uitgebracht [illegible] geldige stemmen. Op den heer Van der Borch [illegible] 1[illegible] op den heer [illegible] stemmen, zoodat de heer Van der Borch gekozen is.

— In het Regeerings-antwoord op het Kamerverslag omtrent de Indische Begrooting geeft de minister van Koloniën zooveel en zulke zakelijke verklaringen en interessante opmerkingen ten beste, dat wij het wel de moeite waard achten, die onder de oogen onzer lezers te brengen.

Waarlieerende de van hem gekoesterde verwachtingen, ook van leden der tegenwoordige meerderheid, wijst de minister er op, dat de teleurstelling, die de ingediende begrooting mocht hebben opgewekt, wel eens het gevolg geweest kan zijn van te hooge spanning der gekoesterde verwachtingen, terwijl de tijd, sedert zijn optreden verloopen, te kort was om belangrijke veranderingen of verbeteringen te mogen verwachten. Ook had de aftreding van den heer Van Rees, onmiddellijk na 's ministers optreden, de zaak niet vergemakkelijkt. Gelijkt deze Begrooting op die zijner ambtsvoorgangers, daaruit blijkt dat hij niet dan met kalmte en bedachtzaamheid van hun inzichten en maatregelen wenscht af te wijken.

Men heeft er Keuchenius een verwijt van gemaakt, dat hij als kamerlid geheel anders over koloniën dacht, dan nu als minister, of er op zijn minst genomen geheel anders over sprak.

De minister verzekert hier dat hij niet genegen is met zijn verleden te breken of andere beginselen toe te passen dan als Kamerlid door hem verdedigd zijn; intusschen is hij als bewindsman van de omstandigheden afhankelijk ten aanzien van de te nemen maatregelen.

Na al de hatelijkheden, die hem in de bladen naar het hoofd geslingerd zijn, om het aanstellen van den heer Sol en den nieuwen gouverneur van Suriname, antwoordt de minister eenvoudig dat hij de benoemingen van de heeren Sol en De Savornin Lohman alleen 's Lands belang gegolden heeft; de minister twijfelt niet, of de heer Lohman tot een waardig bekleeden der hem opgedragen betrekking de noodige eigenschappen bezit. Later rechtvaardigt hij volkomen zijn handelwijze omtrent den heer Sol.

Ook de laffe spotternij op zijn aanbeveling der zendelingen blijft onaangeroerd. De minister verklaart dat hij tot zijn brief aan de Nederlandsche Zendings-Vereenigingen, inhoudende een krachtige aansporing tot uitbreiding van het getal zendelingen en het tegengaan van den Islam, aanleiding vond in de opmerking van een duitschen zendeling, om buitenlandsche zendelingen tot dat doel aan te sporen.

Hij achtte het goede en vaderlandlievende staatkunde, dat de nederlandsche Christen zich de eer van zulk een arbeid boven den vreemdeling toeeigende; bovendien wilde hij door de aanschrijving het werk der Christenzending in eere herstellen, opdat de indische ambtenaren niet langer meenen mochten dat het Christendom in Indië behoort te worden geweerd en tegengewerkt. Pressie op de bevolking ten voordeele van den christelijken godsdienst heeft hij niet bedoeld. Hij wenscht een ieder in de belijdenis van zijn godsdienst vrij te laten.

Elke Regeering behoort zich te onthouden, eenigen godsdienst, welken ook, hetzij van geloof, of van ongeloof, op te dringen. Te vergeet echter de voorzichtigheid, de beweging onder de voorstanders van den Islam, waarbij de uitbreiding van alle ongeloovigen als een heilige godsdienstplicht wordt aanbevolen, te bezweren met een verloochening van en een zwijgen over het Christendom. Dezelfde staatkunde zou bij de belijders van den Islam, voor wie Kerk en Staat slechts als één kunnen gedacht worden, geen anderen indruk kunnen achterlaten dan dat de nederlandsche Christenen *heidenen* zijn.

Met bijtende scherts heeft men er ook op gewezen, dat Keuchenius de kinderen der catechismus vóór de anderen trok, door de eersten meermalen in de week een uur vrij te stellen van schoolbezoek. De minister verzekert hier, dat een aanschrijving aan het indisch bestuur, om den leerlingen, die tot den christelijken godsdienst behooren, vrijheid te geven, een uur later op de gouvernements-scholen te komen, ten einde hun godsdienstplichten te kunnen vervullen, niet van den minister is uitgegaan; maar dat de gouverneur-generaal uit eigen beweging een besluit in dien zin genomen heeft.

Met weerzin laten wij menige belangrijke verklaring uit dit Regeerings-antwoord onbesproken. Alleen vestigen wij nog de aandacht op het openbare huldeblijk, dat de minister van Koloniën aan de geestelijkheid van Indië brengt.

Dank zij het beleid, zegt hij, de voorzichtigheid en het plichtbesef, waarvan tot dusver de evangeliedienaren hebben blijk gegeven, wettigt de ondervinding geenszins de vrees — die te kennen gegeven was — dat de openbare rust zal verstoord worden, door het toelaten van zendelingen of geestelijken van verschillende gezindheden in dezelfde streek. Onnoodige inmenging in het werk van zendelingen of geestelijken acht de Regeering niet wenschelijk........

— In zijn memorie van antwoord op de surinaamsche begrooting vindt men onder meer de volgende mededeeling:

Met den minister van Marine is er overleg gehouden, omtrent het denkbeeld om in de bezetting van Paramaribo, Curaçao en bijbehoorende forten voortaan te doen voorzien door het korps mariniers.

De minister van Marine is tegen dat plan, deels wijl het in strijd zou zijn met de bestemming, waarvoor de manschappen bij dit korps zich vrijwillig hebben verbonden; deels wijl het zonder eenigen twijfel leiden zou tot desorganisatie van het terecht als flink geordend geprezen korps mariniers.

BUITENLAND.

Italie.—Den derden Kerstdag zal een Fransche pelgrimstocht van elfduizend man te Rome aankomen. In den loop der volgende maand wordt ook een groote Spaansche pelgrimstocht verwacht. Het Pauselijk jubilé zal zeer feestelijk gesloten worden.

— Volgens de *Paix* zullen in het consistorie, dat midden December zal gehouden worden, vier Fransche prelaten, een Belgische, een Duitsche en een Oostenrijksche prelaat worden verheven tot den rang van kardinaal.

— Bij het hof van assisen te Rome is een incident voorgevallen, dat genoegzaam toont, hoe weinig 's Pausen rechten erkend worden.

Onder de namen, die getrokken werden voor de samenstelling der jury, kwam ook die van Felice Onesti, een der wachten van Z. H. den Paus, [illegible]

Toen Onesti zijn naam hoorde afroepen, merkte hij aan, dat hij onmogelijk kon zitting nemen, daar hij in de Palatijnsche wacht den rang van officier bekleedt en denzelfden dag dienst had.

De Palatijnsche wacht behoort tot de troepen, welke het kleine leger van den Paus uitmaken.

De president antwoordde hem, dat dit geen reden tot verontschuldiging was, maar de heer Onesti riep de wet in, die het vorstelijk recht van den Paus erkent en hem toelaat een leger te hebben; de officieren van dat leger moeten dus van het ambt van gezworenen ontslagen worden, evenals die van het Italiaansch leger.

Het hof besliste echter, dat er in Italië slechts één leger bestaat, en wel dat van koning Humbert en de heer Felice Onesti moest ondanks zijn verzet zitting nemen.

De *Oss. Romano* merkt hierbij op, dat sedert 1870 de verontschuldiging, welke de heer Onesti aanbracht, door de gerechtshofs-presidenten steeds aangenomen is zoowel voor de palatijnsche wachten als voor alle andere soldaten en officieren der Pauselijke troepen. Thans is zij voor het eerst verworpen.

Hierdoor krijgt het geval een ernstige beteekenis.

Duitschland. — In de laatste dagen van Augustus jl. kort vóór den grooten katholiekendag van Freiburg, hield het pruisisch episcopaat te Fulda zijn jaarlijksche conferentie. Gelijk thans blijkt, hebben zij, behalve tot den H. Vader, ook tot den nieuwen Keizer, Wilhelm II, een adres gericht, dat echter eerst nu, na ontvangen antwoord, wordt openbaar gemaakt. Hunne Doorl. Hoogw. voelden zich gedrongen om na den dubbelen slag, welke in den loop des jaars het koninklijk Huis getroffen had, den troon te naderen met de uitdrukking hunner diepgevoelde deelneming. Tweemaal, zeggen zij, stonden wij met onze diocesanen aan de lijkbaar van een hooggevierd monarch, en terwijl wij de roemrijke daden des eenen in dankbare vereering herdachten, moesten wij vol innig medegevoel het heldhaftig geduld des anderen bewonderen. De schepter des Rijks ontviel den moeden vingeren des lijders om over te gaan in de vaste hand des nieuwen meesters, tot wien H. D. Hw, thans "opzien met vertrouwen, zoowel als met oprechte aanhankelijkheid en onverbreekbare trouw". Zij bieden den nieuwen Keizer-Koning hun gemeenschappelijke hulde, "welker hoogste waarde en veiligste waarborg in den grond van geloof en geweten wortelen". Zij uiten de beste wenschen voor een langdurige regeering van den Vorst, en zien hunnerzijds voor de gelukkige toekomst des vaderlands een waarborg in de herhaalde verzekeringen, waarbij Z. M „ de christelijke waarheden en de bevor-

---

Ma su amigoe, cobiendo su manoe, a bisé coe intusiasmo.

"¿Bo no sabi, dokter, koe mi jioe Jacob, mester a bira soldá i koe el a bai Rusia? Hopi luna nos no a ricibi ningun noticia di dje, ni nos no a tende nada siquiera, sí, nos a jora su morto caba i resa p'e. Ma, mi amigoe, toema parti den mi alegria, mi Jacob ta biba, i majan é ta jega Brussel, liber di servicio pa semper!..... ¿Bo no ta felicita?"

"Sigui, sigui, mi ta felicita bo," — e dokter a responde desenganja den su speranza. "¿Liber di servicio? ¿Com ta posibel?"

"Ha, mi tin razon di bisa koe tin desgracia feliz" — Marck dici. "Ta un dos luna pasá, koe mi jioe a haja un bala na su pía, coe nan mester a cargué hiba for di campo di batalja. Despues di hopi sufrimentoe el a cura; ma el a keda cobo, pasobra su pia robes ta mas corticoe coe n'e otro. E ta describi coe e defecto-ai lo kita coe tempo.

Den toer caso, como é no sirbi mas pa servicio militar, nan a declaré enteramente liber. Awor mi meste cofesa, amigoe Christiaans, koe no ta bo só ta fortuná. Mira, mi ta asina contentoe, koe ta parce mi, koe mi por brazą toer hende koe ta pasa! Bam coe mi, amigoe Christiaans; hacimi un pleizier, bam toema un salú riba binimentoe di mi Jakob. Mi ta doena un botiel di lo ke tin di mas fini na bo gustoe."

I bisando asina, el a cobe manoe di dokter i e tabata lastré.

"?Bebe binja? ¿Ami bebe binja?" — dokter Christiaans tabata bisa coe pena— "No laga mi bai cas.. ..."

"¿Bo ta sufri algo?" — Marck a puntré stranjá.

"¿Sufrimentoe?" — e dokter a repetí. "Mi coerazon ta krimp di ansja. Ai, amigoe Marck, bo a bisa i un dia, koe mi tabata homber di mas fortuná riba mundoe, i mi no a nenga, koe Dios tabata favorece mi. N'e momento-aki lo mi kier sacrifica coe gustoe felicidad di henter mi bida, si coe u' esai mi por a libra di e desgracia terribel den cual mi ta awe."

"¿Un desgracia terribel? ¿Bo mohé ta....."

"Ai, mi jioe Bernard meste bira soldá. Pa lo ke bo a sufri, bo meste comprende kiko mi coerazon desconsolá di tata ta sinti."

(*E ta sigui.*)

dering van de godsdienstige en zedelijke goederen des volks" als de „lichtbaak" heeft aangewezen, "waarop het oog der menschheid gericht moet zijn". En daaraan ontleenen zij ook de blijde verwachting, dat onder de regeering van den nieuwen Vorst "de vreedzame en welwillende betrekkingen tusschen Kerk en Staat, waarvan de *eerste stralen* den *laatsten levensavond* van 's Keizers doorluchten Grootvader verhelderden. zich zullen *bevestigen* en *ontwikkelen*, als het veiligste bolwerk tegen den stortvloed der met omverwerping dreigende leeringen en denkbeelden van den tegenwoordigen tijd".

Het stuk is geteekend van 29 Aug. Het keizerlijk antwoord van 7 Nov. — een vertraging, die in Wilhelms roomsche reis een gereedelijke verklaring vindt — is geadresseerd aan den aartsbisschop Krementz van Keulen en luidt aldus:

"Met welgevallen heb ik de hulde ontvangen, welke gij, heer aartsbisschop, in gemeenschap met uw bisschoppelijke ambtsbroeders, uit Fulda tot mij gericht hebt. De naar Gods raadsbesluit in dit jaar over mij, mijn Huis en het vaderland gekomen dubbele rouw vindt in uw Adres een zoo diepgevoelde uitdrukking; dat onder de talrijke betuigingen van deelneming de uwe voor mij van bijzondere waarde is geweest. Niet minder treffend was voor mij uw vaderlandlievende zegenwensch bij mijn troonsbestijging. *Mijn leven en mijn kracht behooren aan mijn volk*, en de bevordering van zijn welvaart is de schoonste taak van mijn koninklijk beroep. Het bewustzijn dat de *geloofsvrijheid* mijner katholieke onderdanen *door recht en wet verzekerd is*, sterkt mijn vertrouwen *in het duurzaam behoud van den kerkelijken vrede*. Terwijl ik u, heer aartbisschop, en den mede-onderteekenaars van het Adres voor deze loyale uiting mijn oprechten dank betuig, verblijf ik,

Van uw Doorl. Hoogw.

de toegenegen Koning

WILHELM.

Over het geheel genomen mag dit antwoord vleiend heeten. De zaak echter, waar het in de toekomst op aankomt: de verdere ontwikkeling en bevestiging van den kerkelijkpolitieken vrede, laat de keizer vrij in 't onzekere. Voorzeker blijkt hij nu prijs te stellen op het duurzaam behoud daarvan, wijl hij het bewust zijn heeft, dat de geloofsvrijheid zijner katholieke onderdanen bij de wet is verzekerd. Maar indien dit eens niet zóó ware? Zou de keizer dan de eerste zijn, om daar een hechten grondslag voor te leggen? Dit zelfs blijkt nog niet eens uit het overigens vrij hartelijk antwoord.

- Men spreekt er van, dat Bismarck binnenkort af zal treden. Reeds voor 's Keizers reis naar Oostenrijk gaf hij het verlangen daartoe te kennen. En toen de keizer hem daarvan trachtte terugtehouden verklaarde zijn dokter, dat voor niets kon worden ingestaan, zoo de Prins bij zijn hooge jaren en zwakke gezondheid, nog langer den last van zooveel omvattende werkzaamheden dragen moest, als aan zijn verschillende waardigheden zijn verbonden. Vermoedelijk zal dus binnen enkele maanden of weken de portefeuille van Buitenlandsche Zaken overgaan in de handen van zijn zoon Herbert, terwijl de betrekkingen van Handels-minister, minister-president en zelfs van rijkskanselier aan jongere krachten zullen worden toevertrouwd.

Dat dit gerucht op geen losse gronden steunt, moet blijken uit een brief, die Von Moltke van Bismarck zou ontvangen hebben, en waarin deze aan zijn vriend het besluit tot aftreding mededeelt.

— Bismarck begint den moed te verliezen, willen eenigen. De rijkskanselier wordt oud, meenen anderen, en bedoelen kinds. En waarom? Wijl hij in den laatsten tijd al 't mogelijke doet, om de beschuldiging van zich af te werpen: dat hij de hoofdschuld gedragen heeft in den *Kultur-kampf*.—Begint zijn geweten wellicht te knagen?

— Bij de pruisische verkiezingen voor den Rijksdag stond het centrum der Katholieken als altijd pal. Er ging geen zetel verloren, ondanks duizend verkiezingsmanoeuvres. Zij wonnen er zelfs nog twee.

Engeland.—Evenals in Duitschland baart ook hier Oost-Afrika groote zorg. Het Parlementslid Morley heeft er opgewezen. dat de nu gevolgde politiek in Oost-Afrika, aanleiding zou kunnen geven tot het ontbranden van een nieuwen oorlog, indien het Kabinet niet wat meer omzichtigheid gebruikte. Naar zijn meening was die politiek wreed tegenover de Arabieren en onteerend voor Engeland. Niet zonder met nadruk tegen de uitdrukking te protesteeren, die Salisbury zich tegenover den kandidaat voor Holborn veroorloofd had, eindigde hij deze redevoering. Met Churchill en Gladstone viel hij later de Regeering weder aan over haar politiek aldaar. Hij vroeg of de Regeering van plan was de militaire operatiën in Egypte voort te zetten en aldus het leven van Stanley en Emin-bey in gevaar brengen. Even te voren toch was te Londen het bericht aangekomen, dat Osman-Digma hen beiden had gevangen genomen en nu de ontruiming van Souakin als losprijs vroeg. Het eenige antwoord, dat de minister van Buit.-Zaken hierop gegeven moet hebben, is, dat de brief niet voor echt kon gehouden worden.

— Op de vraag van lord Churchill in het Lagerhuis, of er geen nieuwe nota van de Amerikaansche Regeering was aangekomen, deelde de onderstaatssecretaris mede, dat van den amerikaanschen gezant Phelps een nota ingekomen was, waarin geprotesteerd werd tegen het onbezet laten van het Britsch-gezantschap te Washington, wijl dit zijn eigen terugroeping ten gevolge zou hebben. Ook Labouchère keurde later de handelwijze der Regeering op dit stuk af, waarop zij slechts antwoordde, de V. S. niet te willen beleedigen. Morley was hier van gevoelen, dat men de Britsche gezantschappen in Europa verminderen moest en deed zelfs een voorstel in dien geest; met 98 stemmen meerderheid werd dit echter verworpen.

Frankrijk.— Het heeft menigeen met ons verwonderd op welke wijze de Fransche minister van buitenlandsche zaken in de Kamer het voorstel bestreed, om op de begrooting de kosten voor het gezantschap bij den H. Stoel te schrappen, waardoor dit *faute d'argent* zou moeten worden ingetrokken. De minister heeft het pleit gewonnen; met eene betrekkelijk vrij sterke meerderheid —men weet, hoe de Fransche Kamer is—bleven de gelden voor het gezantschap bij het Vaticaan gehandhaafd.

Maar de woorden, welke de minister erbij voegde, zijn de moeite waard om er notitie van te nemen. „Frankrijk heeft het Vaticaan noodig," zeide hij, en wij vernemen dit uit den mond van den minister, die onder een vorig kabinet, waarin hij de portefeuille van eeredienst bezat, zich den zeer groven, maar verklaarbaren bijnaam van *le hideux* op den hals haalde door zijne hatelijke vervolging tegen al wat Christelijk was tegen geestelijke broeders en zusters, tegen het kruis in de scholen.

Inderdaad, hoewel de houding die in bovenbedoelde behandeling door het Fransche kabinet is aangenomen, met het oog op de politieke verhoudingen niet te verwonderen is had men slecht kunnen denken, dat een kerkvervolger als Goblet de zoo verblijdende verklaring zou hebben afgelegd: *La France a besoin du Vatican*. Het doet het katholiek hart goed, zulks te hooren erkennen.

Wat de zinspeling op den toestand aangaat, eenieder zal dadelijk inzien, welke hier de quaestie is: Frankrijk wil zooveel mogelijk het Vaticaan te vriend houden, vooral nu dit in de laatste jaren meer invloed op het Europeesche staatswezen heeft uitgeoefend dan in voorspoediger jaren. Daarenboven, en dit is vooral de zaak, is zekere soort rancune tegen Italië in het spel. Italië zet in alles den H. Stoel den voet dwars, Frankrijk zal dus zijne sympathie aan dezen gaan toonen. Ook stelt het Fransche volk, hoezeer gezonken, er nog eene eer in tegenover de andere volken, eenigszins de beschermer der Kerk te blijven. 't Is hier juist dezelfde reden als waarom Frankrijk zijn protectoraat over alle katholieke missiën niet aan elken Staat, tot welken zij behooren, in het bijzonder wilde overlaten; 't is hetzelfde geval als toen Frankrijk den Italiaanschen missiën de subsidie schonk, welke haar door hare regeering ontnomen waren.

Maar welke de ondergeschikte redenen ook mogen zijn, het feit blijft, en het is verblijdend, dat de Europeesche Staten erkennen, niet buiten de groote zedelijke macht des Pausdoms te kunnen.

— De brandende-kwestie van deze dagen is de Panamakanaal-zaak. Eerst heette het dat de nieuwe leening zonder twijfel zou volteekend worden; men begon te vreezen; de bladen kozen partij; manoeuvres volgden; Lesseps wilde er zelfs al de mogendheden bijhalen — en na al die beweging hoort men nu dat de leening niet volteekend is. Voor 180.000 francs slechts moet er ingeschreven zijn — maar er worden plannen gemaakt om het werk te voltooien. De Lesseps en zijn collega's zijn als administrateurs der Maatschappij reeds afgetreden. Een commissie is benoemd tot regeling der, naar het schijnt, berooide zaken. Peytral wenschte in de kamer drie maanden uitstel der betaling van de schuldbrieven. Deze wensch werd eerst urgent verklaard met 333 tegen 150 stemmen; doch bij een tweede behandeling weer verworpen. Die verwerping viel Boulanger zoodanig tegen, dat hij Lesseps aanstonds per brief zijn deelneming betuigde. Hij is van meening dat de Kamer een misdaad tegen het Vaderland heeft begaan. De rechtbank van koophandel bemoeit zich verder met de zaak niet en de crediteuren geven geen uitstel. Het volk echter trekt partij voor Lesseps en is ontevreden over zijn afgevaardigden, zóó zelfs, dat dit van grooten invloed zou kunnen zijn op hun herkiezing.

— Niettegenstaande de krachtige verdediging van Goblet heeft de Kamer het ontwerp van het Fransch-Italiaansch handelsverdrag verworpen.

— Weder heeft er een duel op de sabel plaats gehad tusschen Clémenceau en Naulet, afgevaardigde voor het departement Var. De eerste werd gewond.

— Het ministerie wil aan de Kamer een voorstel doen ter invoering der verkiezingen bij arrondissementen.

Spanje.— Het nieuwe ministerie, waarvan onze telegraaf verleden week Markies de la Vega de Armyo als president noemde en nu Sagasta weder aanwijst, heeft zijn arbeid aangevangen volgens het program van het voorgaande Kabinet, wijl Sagasta in de Cortes verklaarde, dat de aftreding van 't vorige ministerie niet door een principieële quaestie was veroorzaakt. Het heeft woedende aanvallen van Canovas te doorstaan. In 't aanstaande voorjaar, meent men, zullen de Cortes ontbonden worden.

Zwitserland.— De president der republiek, de heer Hertenstein, is overleden en de verkozen heer Hammer in zijn plaats opgetreden.

NOTICIA.

Algun anja pasá, asina nos ta leza den un courant di Alemania, tabata biba na Italia un Hudioe di un natural nobel i sincero, ricoe na ciencia, i deboto di curazon. Den su empleo di Rabbino di un ciudad grandi i considerabel den reino vieho di Sardinia, el a gana, no solamente respecto, confianza i amor di su correligionarionan, ma tambe affeccion di muchoe hopi Catholica, Lamantá den error, el tabata kere effectivamente, koe Messias no atabata bini ainda. El tabata stima Scritura santo di Antigua Ley. Tur dia el tabata leza aden i nunca el no a cominza sin pidi Dios adilanti su gracia poderosa, pa comprende spiritu berdadero di Boekinan Santoe.

El atabata pasá edad di sesenta anja caba, ora, riba un ciertoe dia, el tabata habri su boeki di mas stimada, manera di costumbre. Awor, su bista a cai riba e di cincuenta i tres capítulo di Profeta Isaías, unda es-aki ta pinta bida di Nos Senjor coe colornan, asina biboe koe el ta parce scirbi historia. Cuantoe bez caba e Rabbino honrado atabata leza e lugar-ai, sin a comprendéle nunca! Pero awor ora di gracia a jega. El ta leza i ta bolbe leza e linjanan; Dos, tres, i mas hopi bez el ta repetí mes cos. Di golpi el ta dal manoe na frenta: „¿ Pakiko anto El, di Kende tur cos ta papia, no lo tabata Mesías? ¿ Hesus di Chistianan ta anto Mesías primintir na nos tatanan?"

El ta leza i ta bolbe leza semper es blaadjinan, koe promer caba, el a leza tantoe bez. Den di algun seman e ultima sombra di duda a disparce pa luz brillante di gracia dibina.

Pa ele, Mesías a apparacé i es Mesías tabata Christoe, Senjor!

E promer dia Sabbath koe tabata sigui conocementoe di berdad, e Rabbino venerabel a subi púlpito na mes ora, koe el tabatin costumbre di sinja pueblo riba otro dia Sabra. Contur es su salimentoe no tabata awor como di costumbre, pasobra den su manera di hacir tabatin un solemnidad extraordinario, un seriosidad henteramente particular.

"¡Mi ruman stimarnan!" el tabata papia coe su scuchadornan, „e binti anja, koe mi tabata boso wardador, boso a trata mi semper coe respecto i amor, i mi a sinja boso, lo ké mi tabata tene pa berdad, manera mi deber a manda mi. Ma awé mi concenci i mi amor pa boso, ta obliga mi di confesa na boso, koe mi tabata hera. Cuantoe bez mi a excita boso di prepara boso pa binimentoe di Mesias. Ma Mesias a parce caba! i es Mesías ta Hesu Christoe! Mi rumannan! E hende, koe tabata boso Rabbino durante di hopi tempoe, ta na punta di bira Christian Catholica. Com fortuná lo mi tabata, si mi tabata por hiba boso tur huntoe coe mi na coral di Christoe!"

Apenas el a caba di papia e palabranan nobel, koe un lamantamentoe terribel a sali. Un diluvio di offensa i menazamentoe a baha riba djé.

I despues koe e nobo di su combercion a plama den henter ciudad, un rabia general denter di Hudioe a lamanta.

Riba mandamientoe di conde di Cavour, koe tabata minister na es tempoe-ai, differente medico a bini huntoe pa nan samina si e Rabbino, koe a bira Christian, no atabata perde sintir. Resultado di nan consulto tabata .... koe e pober Rabbino a haja order di bandona Italia.

Sacar for di su patria i privar di su biennan, ma renace den awanan di Bautismo, el a sigui pa Paris.

Aja el a biba den miseria di mas grandi. Su esposa a bandona Italia huntoe coe n'é, mas koe el a keda Hudioe.

Coe su cuater jiunan el a sigui su marir i kier a keda fiel n'e te na morto. Sin e misericordia generoso di un padre, koe a bira obispoe despues, e pober famia lo mester a muri di pobreza. Nan ta conta, koe e pober homber porsigir, forzá di revela estado di miseria di su famia, a cominza jora; ma diripiente el tabata hisa su cabez blancoe di vegez i coe un cara angelico el tabata bisa: „Oh! mi no mester keha, pasobra, aunke mi a bira pober ná biennan di mundoe, toch mi a bira ricoe den Hesus Christoe."

Scritura santa tabata su unicoe divierticion; for di nan el a saca consolacion i forza pa carga coe pacenci cruz di su bida disgraciado. El tabata leza es blaadji santoe coe un amor, koe ningun cos na mundoe tabata por kita. Cada palabra di Scritura santa tabata gravá den di su memoria. El por a recita cada vers for di dje, manera si el tabata leza den un boeki.

Dios a duna legria grandi na es coerazon nobel. Su dos jioenan homber a sigui su egempel i a drenta den coral di Christoe; un di nan

in dicht- in schilderkunst, was het beneden het peil der walgelijkheid. De duisternis viel, waarvan Isaïas spreekt. De tijden waren vol.

„Gelijk een bliksemstraal door de donkere wolken schiet en geheel de aarde over zichtbaar is, zóó daalde van den hemel de Koning der volkeren af." Een machtige stem riep den ongelukkige, die in de omarming der slang den sluimer des doods reeds scheen ingegaan de ten leven opwekkende woorden toe: Waak op! Zie hier uw Licht, Christus! En de stervende hief het hoofd en sloeg het levenloos oog op. Welk een aanblik! Toen de duisternis viel had hij de oogen gesloten; hij geloofde voor immer. En nu hij ze weder opslaat—zie nu straalt langs alle kanten een heerlijk licht. „Den volkeren, die in de schaduwen des doods nederzaten is een helder licht opgegaan."

Dat licht heeft het verstand des menschen gezuiverd, zijn wil gesterkt, zijn gevoel geadeld. Het heeft de duisternis verdreven uit zijn geest, de duisternis uit zijn hart. Het heeft hem de twee schoonste schatten weder teruggeschonken, die hij door eigen schuld verloren had: geloof en zedelijkheid. Dit zijn weder de hechte grondslagen geworden van nieuwe staten, van nieuwe maatschappijen. Waar die onaangeroerd blijven, waar die ongerept uit menige valsche omkronkeling der oude slang te voorschijn treden, daar is het volk gelukkig, daar is ware vooruitgang, daar bloeien de schoone kunsten, daar wordt voorspoed genoten op elk gebied. Waar die hechte grondslagen echter ondermijnd worden door ongeloof en zedebederf, daar snelt die nieuwe maatschappij evenals de oude haar ondergang te gemoet.

Wat zal de aanstaande Kerstnacht aan ons, Lezers, brengen? Voor den geloovige en reine een inniger geloofsleven, een verhooging der goede zeden.

Dat dit ons aller deel zij is op dit aanstaande Kerstfeest onze hartebêe.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

— De HoogEdelgestr. Heer Gouverneur der Kolonie bracht Dinsdag ll. van een zijner adjudanten vergezeld een bezoek aan het oorlogsstoomschip *Johan Willem Friso.* Met het gebruikelijk eerbetoon werd ZHEG. ontvangen. Van het Waterfort beantwoordde men de saluutschoten te zijner eer gelost.

— De door het overlijden van dokter *N. Roijer* opengevallen plaats var armendokter voor Otrobanda is ingenomen door den heer *W. B .Zeppenveldt,* quarantaine-dokter alhier.

NEDERLAND.

— De officiëele kennisgeving meldt dat de gezondheidstoestand van Z. M. den Koning gelukkig bevredigend blijft. De winter wordt op 't Loo doorgebracht.

— De verkiezing van een lid der Tweede Kamer voor 't distrikt Schiedam, ter aanvulling van de vacature ontstaan door het aftreden van den heer Patijn, liberaal, die tot advokaat gen. bij den Hoogen Raad is benoemd, is ten voordeele der anti-liberalen afgeloopen.

Werden uitgebracht 2398 geldige stemmen. Op den heer Van der Borch anti-rev. 1265: op den heer Six, lib., 1129 stemmen, zoodat de heer VAN DER BORCH gekozen is.

— In het Regeerings-antwoord op het Kamerverslag omtrent de Indische Begrooting geeft de minister van Koloniën zooveel en zulke zaakrijke verklaringen en interessante op- en aanmerkingen ten beste, dat wij het wel de moeite waard achten, die onder de oogen onzer lezers te brengen.

Waardeerende de van hem gekoesterde verwachtingen, ook van leden der tegenwoordige meerderheid, wijst de minister erop, dat de teleurstelling, die de ingediende begrooting mocht hebben opgewekt, wel eens het gevolg geweest kan zijn van te hooge spanning der gekoesterde verwachtingen, terwijl de tijd, sedert zijn optreden verloopen, te kort was om belangrijke veranderingen of verbeteringen te mogen verwachten. Ook had de aftreding van den heer Van Rees, onmiddellijk na 's ministers optreden, de zaak niet vergemakkelijkt. Gelijkt deze Begrooting op die zijner ambtsvoorgangers, daaruit blijkt dat hij niet dan met kalmte en bedachtzaamheid van hun inzichten en maatregelen wenscht af te wijken.

Men heeft er Keuchenius een verwijt van gemaakt, dat hij als kamerlid geheel anders over koloniën dacht, dan nu als minister, of er op zijn minst genomen geheel anders over sprak.

De minister verzekert hier dat hij niet genegen is met zijn verleden te breken of andere beginselen toe te passen dan als Kamerlid door hem verdedigd zijn; intusschen is hij als bewindsman van de omstandigheden afhankelijk ten aanzien van de te nemen maatregelen.

Na al de hatelijkheden, die hem in de bladen naar het hoofd geslingerd zijn, om het aanstellen van den heer Sol en den nieuwen gouverneur van Suriname, antwoordt de minister eenvoudig dat bij de benoemingen van de heeren Sol en De Savornin Lohman alleen 's Lands belang gegolden heeft: de minister twijfelt niet, of de heer Lohman tot een waardig bekleeden der hem opgedragen betrekking de noodige eigenschappen bezit. Later rechtvaardigt hij volkomen zijn handelwijze omtrent den heer Sol.

Ook de laffe spotternij op zijn aanbeveling der zendelingen blijft onaangeroerd. De minister verklaart dat hij tot zijn brief aan de Nederlandsche Zendings-Vereenigingen, inhoudende een krachtige aansporing tot uitbreiding van het getal zendelingen en het tegengaan van den Islam, aanleiding vond in de oproeping van een duitschen zendeling, om buitenlandsche zendelingen tot dat doel aan te sporen.

Hij achtte het goede en vaderlandlievende staatkunde, dat de nederlandsche Christen zich de eer van zulk een arbeid boven den vreemdeling toeëigende, bovendien wilde hij door de aanschrijving het werk der Christenzending in eere herstellen, opdat de indische ambtenaren niet langer meenen mochten dat het Christendom in Indië behoort te worden geweerd en gedwarsboomd. Pressie op de bevolking ten voordeele van den christelijken godsdienst heeft hij niet bedoeld. Hij wenscht een ieder in de belijdenis van zijn godsdienst vrij te laten.

Elke Regeering behoort zich te onthouden, eenigen godsdienst, welken ook, hetzij van geloof, of van ongeloof, op te dringen. Te ver gaat echter de voorzichtigheid, de beweging onder de voorstanders van den Islam, waarbij de uitroeiing van alle ongeloovigen als een heilige godsdienstplicht wordt aanbevolen, te bezweren met een verloochening van en een zwijgen over het Christendom. Dergelijke staatkunde zou bij de belijders van den Islam, voor wie Kerk en Staat slechts als één kunnen gedacht worden, geen anderen indruk kunnen achterlaten dan dat de nederlandsche Christenen *heidenen* zijn.

Met bijtende scherts heeft men er ook op gewezen, dat Keuchenius de kinderen der catechismus vóór de anderen trok, door de eersten meermalen in de week een uur vrij te stellen van schoolbezoek. De minister verzekert hier, dat een aanschrijving aan het indisch bestuur, om den leerlingen, die tot den christelijken godsdienst behooren, vrijheid te geven, een uur later op de gouvernements-scholen te komen, ten einde hun godsdienstplichten te kunnen vervullen, niet van den minister is uitgegaan; maar dat de gouverneur-generaal uit eigen beweging een besluit in dien zin genomen heeft.

Met weerzin laten wij menige belangrijke verklaring uit dit Regeerings-antwoord onbesproken. Alleen vestigen wij nog de aandacht op het openbare huldeblijk, dat de minister van Koloniën aan de geestelijkheid van Indië brengt.

Dank zij het beleid, zegt hij, de voorzichtigheid en het plichtbesef, waarvan tot dusver de evangeliedienaren hebben blijk gegeven, wettigt de ondervinding geenszins de vrees — die te kennen gegeven was — dat de openbare rust zal verstoord worden, door het toelaten van zendelingen of geestelijken van verschillende gezindheden in dezelfde streek. Onnoodige inmenging in het werk van zendelingen of geestelijken acht de Regeering niet wenschelijk........

— In zijn memorie van antwoord op de surinaamsche begrooting vindt men onder meer de volgende mededeeling:

Met den minister van Marine is er overleg gehouden, omtrent het denkbeeld om in de bezetting van Paramaribo, Curaçao en bijbehoorende forten, voortaan te doen voorzien door het korps mariniers.

De minister van Marine is tegen dat plan, deels wijl het in strijd zou zijn met de bestemming, waarvoor de manschappen bij dit korps zich vrijwillig hebben verbonden; deels wijl het zonder eenigen twijfel leiden zou tot deorganisatie van het terecht als flink geordend geprezen korps mariniers.

BUITENLAND.

Italie.—Den derden Kerstdag zal een Fransche pelgrimstocht van elfduizend man te Rome aankomen. In den loop der volgende maand wordt ook een groote Spaansche pelgrimstocht verwacht. Het Pauselijk jubilé zal zeer feestelijk gesloten worden.

— Volgens de *Paix* zullen in het consistorie, dat midden December zal gehouden worden, vier Fransche prelaten, een Belgische, een Duitsche en een Oostenrijksche prelaat worden verheven tot den rang van kardinaal.

— Bij het hof van assisen te Rome is een incident voorgevallen, dat genoegzaam toont, hoe weinig 's Pausen rechten erkend worden.

Onder de namen, die getookken werden voor de samenstelling der jury, kwam ook die van Felice Onesti, een der wachten van Z. H. den Paus, voor.

Toen Onesti zijn naam hoorde afroepen, merkte hij aan, dat hij onmogelijk kon zitting nemen, daar hij in de Palentijnsche wacht den rang van officier bekleedt en denzelfden dag dienst had.

De Palatijnsche wacht behoort tot de troepen, welke het kleine leger van den Paus uitmaken.

De president antwoordde hem, dat dit geen reden tot veronschuldiging was, maar de heer Onesti riep de wet in, die het vorstelijk recht van den Paus erkent en hem toelaat een leger te hebben: de officieren van dat leger moeten dus van het ambt van gezworenen onslagen worden, evenals die van het Italiaansch leger.

Het hof besliste echter, dat er in Italië slechts één leger bestaat, en wel dat van koning Humbert en de heer Felice Onesti moest ondanks zijn verzet zitting nemen.

De *Oss. Romano* merkt hierbij op, dat sedert 1870 de veronschuldiging, welke de heer Onesti aanbracht, door de gerechtshofs-presidenten steeds aangenomen is zoowel voor de palentijnsche wachten als voor alle andere soldaten en officieren der Pauselijke troepen. Thans is zij voor het eerst verworpen.

Hierdoor krijgt het geval een ernstige beteekenis.

Duitschland.— In de laatste dagen van Augustus jl. kort vóór den grooten katholiekendag van Freiburg, hield het pruisisch episcopaat te Fulda zijn jaarlijksche conferentie. Gelijk thans blijkt, hebben zij, behalve tot den H. Vader, ook tot den nieuwen Keizer, Wilhelm II, een adres gericht, dat echter eerst nu, na ontvangen antwoord, wordt openbaar gemaakt. Hunne Doorl. Hoogw. voelden zich gedrongen om na den dubbelen slag, welke in den loop des jaars het koninklijk Huis getroffen had, den troon te naderen met de uitdrukking hunner diepgevoelde deelneming. Tweemaal, zeggen zij, stonden wij met onze diocesanen aan de lijkbaar van een hooggevierd monarch, en terwijl wij de roemrijke daden des eenen in dankbare vereering herdachten, moesten wij vol innig medegevoel het heldhaftig geduld des anderen bewonderen. De schepter des Rijks ontviel den moeden vingeren des lijders om over te gaan in de vaste hand des nieuwen meesters, tot wien H. D. Hw, thans " opzien met vertrouwen, zoowel als met oprechte aanhankelijkheid en onverbreekbare trouw". Zij bieden den nieuwen Keizer-Koning hun gemeenschappelijke hulde, " welker hoogste waarde en veiligste waarborg in den grond van geloof en geweten wortelen ". Zij uiten de beste wenschen voor een langdurige regeering van den Vorst, en zien hunnerzijds voor de gelukkige toekomst des vaderlands een waarborg in de herhaalde verzekeringen, waarbij Z. M „ de christelijke waarheden en de bevor-

---

Ma su amigoe, cohiendo su manoe, a bisé coe intusiasmo.

"¿Bo no sabi, dokter, koe mi jioe Jacob, mester a bira soldá i koe el a bai Rusia? Hopi luna nos no a ricibi ningun noticia di dje, ni nos no a tende nada siquiera, sí, nos a jora su morto caba i resa p'e. Ma, mi amigoe, toema parti den mi alegria, mi Jacob ta biba, i majan é ta jega Brussel, liber di servicio pa semper!.... ¿Bo no ta felicita?"

"Sigui, sigui, mi ta felicita bo," — e dokter a responde desenganja den su speranza. "¿Liber di servicio? ¿Com ta posibel?"

"Ha. mi tin razon di bisa koe tin desgracia feliz" — Marck dici. "Ta un dos luna pasá, koe mi jioe a haja un bala na su pía, coe nan mester a cargué hiba for di campo di batalja. Despues di hopi sufrimentoe el a cura; ma el a keda coho, pasobra su pia robes ta mas corticoe coe n'e otro. E ta describi coe e defecto-ai lo kita coe tempo.

Den toer caso, como é no sirbi mas pa servicio militar, nan a declaré enteramente liber. Awor mi meste cofesa, amigoe Christiaans, koe no ta bo só ta fortuná. Mira, mi ta asina contentoe, koe ta parce mi, koe mi por braza toer hende koe ta pasa! Bam coe mi, amigoe Christiaans; hacimi un pleizier, bam toema un salú riba binimentoe di mi Jabob. Mi ta doena un bottel di lo ke tin di mas fini na bo gustoe."

I bisando asina, el a cohe manoe di dokter i e tabata lastré.

"?Bebe binja? ¿Ami bebe binja?" — dokter Christiaans tabata bisa coe pena— "No laga mi bai cas.. ..."

"¿Bo ta sufri algo?" — Marck a puntré stranjá.

"¿Sufrimentoe?" — e dokter a repetí. "Mi coerazon ta krimp di ansja. Ai, amigoe Marck, bo a bisa i un dia, koe mi tabata homber di mas fortuná riba mundoe, i mi no a nenga, koe Dios tabata favorece mi. N'e momento-aki lo mi kier sacrifica coe gustoe felicidad di henter mi bida, si coe u' esai mi por a libra di e desgracia terribel den cual mi ta awe."

"¿Un desgracia terribel? ¿Bo mohé ta....."

"Ai, mi jioe Bernard meste bira soldá. Pa lo ke bo a sufri, bo meste comprende kiko mi coerazon desconsolá di tata ta sinti."

(*E ta sigui.*)

dering van de godsdienstige en zedelijke goederen des volks" als de „lichtbaak" heeft aangewezen, "waarop het oog der menschheid gericht moet zijn". En daaraan ontleenen zij ook de blijde verwachting, dat onder de regeering van den nieuwen Vorst "de vreedzame en welwillende betrekkingen tusschen Kerk en Staat, waarvan de *eerste stralen* den *laatsten levensavond* van 's Keizers doorluchten Grootvader verhelderden, zich zullen *bevestigen* en *ontwikkelen*, als het veiligste bolwerk tegen den stortvloed der met omverwerping dreigende leeringen en denkbeelden van den tegenwoordigen tijd".

Het stuk is geteekend van 29 Aug. Het keizerlijk antwoord van 7 Nov. — een vertraging, die in Wilhelms roomsche reis een gereedelijke verklaring vindt — is geadresseerd aan den aartsbisschop Krementz van Keulen en luidt aldus:

"Met welgevallen heb ik de hulde ontvangen, welke gij, heer aartsbisschop, in gemeenschap met uw bisschoppelijke ambtsbroeders, uit Fulda tot mij gericht hebt. De naar Gods raadsbesluit in dit jaar over mij, mijn Huis en het vaderland gekomen dubbele rouw vindt in uw Adres een zoo diepgevoelde uitdrukking; dat onder de talrijke betuigingen van deelneming de uwe voor mij van bijzondere waarde is geweest. Niet minder treffend was voor mij uw vaderlandlievende zegenwensch bij mijn troonsbestijging. *Mijn leven en mijn kracht behooren aan mijn volk*, en de bevordering van zijn welvaart is de schoonste taak van mijn koninklijk beroep. Het bewustzijn dat de *geloofsvrijheid* mijner katholieke onderdanen *door recht en wet verzekerd is*, sterkt mijn vertrouwen *in het duurzaam behoud van den kerkelijken vrede*. Terwijl ik u, heer aartbisschop, en den mede-onderteekenaars van het Adres voor deze loyale uiting mijn oprechten dank betuig, verblijf ik,

Van uw Doorl. Hoogw.

de toegenegen Koning

WILHELM.

Over het geheel genomen mag dit antwoord vleiend heeten. De zaak echter, waar het in de toekomst op aankomt: de verdere ontwikkeling en bevestiging van den kerkelijk-politieken vrede, laat de keizer vrij in 't onzekere. Voorzeker blijkt hij nu prijs te stellen op het duurzaam behoud daarvan, wijl hij het bewust zijn heeft, dat de geloofsvrijheid zijner katholieke onderdanen bij de wet is verzekerd. Maar indien dit eens niet zóó ware? Zou de keizer dan de eerste zijn, om daar een hechten grondslag voor te leggen? Dit zelfs blijkt nog niet eens uit het overigens vrij hartelijk antwoord.

— Men spreekt er van, dat Bismarck binnenkort af zal treden. Reeds voor 's Keizers reis naar Oostenrijk gaf hij het verlangen daartoe te kennen. En toen de keizer hem daarvan trachtte terugtehouden verklaarde zijn dokter, dat voor niets kon worden ingestaan, zoo de Prins bij zijn hooge jaren en zwakke gezondheid, nog langer den last van zooveel omvattende werkzaamheden dragen moest, als aan zijn verschillende waardigheden zijn verbonden. Vermoedelijk zal dus binnen enkele maanden of weken de portefeuille van Buitenlandsche Zaken overgaan in de handen van zijn zoon Herbert, terwijl de betrekkingen van Handels-minister, minister-president en zelfs van rijkskanselier aan jongere krachten zullen worden toevertrouwd.

Dat dit gerucht op geen losse gronden steunt, moet blijken uit een brief, die Von Moltke van Bismarck zou ontvangen hebben, en waarin deze aan zijn vriend het besluit tot aftreding mededeelt.

— Bismarck begint den moed te verliezen, willen eenigen. De rijkskanselier wordt oud, meenen anderen, en bedoelen kinds. En waarom? Wijl hij in den laatsten tijd al 't mogelijke doet, om de beschuldiging van zich af te werpen: dat hij de hoofdschuld gedragen heeft in den *Kultur-kampf*.—Begint zijn geweten wellicht te knagen?

— Bij de pruisische verkiezingen voor den Rijksdag stond het centrum der Katholieken als altijd pal. Er ging geen zetel verloren, ondanks duizend verkiezingsmanoeuvres. Zij wonnen er zelfs nog twee.

Engeland.—Evenals in Duitschland baart ook hier Oost-Afrika groote zorg. Het Parlementslid Morley heeft er opgewezen, dat de nu gevolgde politiek in Oost-Afrika, aanleiding zou kunnen geven tot het ontbranden van een nieuwen oorlog, indien het Kabinet niet wat meer omzichtigheid gebruikte. Naar zijn meening was die politiek wreed tegenover de Arabieren en onteerend voor Engeland. Niet zonder met nadruk tegen de uitdrukking te protesteeren, die Salisbury zich tegenover den kandidaat voor Holborn veroorloofd had, eindigde hij deze redevoering. Met Churchill en Gladstone viel hij later de Regeering weder aan over haar politiek aldaar. Hij vroeg of de Regeering van plan was de militaire operatiën in Egypte voort te zetten en aldus het leven van Stanley en Emin-bey in gevaar brengen. Even te voren toch was te Londen het bericht aangekomen, dat Osman-Digma hen beiden had gevangen genomen en nu de ontruiming van Souakin als losprijs vroeg. Het eenige antwoord, dat de minister van Buit.-Zaken hierop gegeven moet hebben, is, dat de brief niet voor echt kon gehouden worden.

— Op de vraag van lord Churchill in het Lagerhuis, of er geen nieuwe nota van de Amerikaansche Regeering was aangekomen, deelde de onderstaatssecretaris mede, dat van den amerikaanschen gezant Phelps een nota ingekomen was, waarin geprotesteerd werd tegen het onbezet laten van het Britsch-gezantschap te Washington, wijl dit zijn eigen terugroeping ten gevolge zou hebben. Ook Labouchère keurde later de handelwijze der Regeering op dit stuk af, waarop zij slechts antwoordde, de V. S. niet te willen beleedigen. Morley was hier van gevoelen, dat men de Britsche gezantschappen in Europa verminderen moest en deed zelfs een voorstel in dien geest; met 98 stemmen meerderheid werd dit echter verworpen.

Frankrijk.—Het heeft menigeen met ons verwonderd op welke wijze de Fransche minister van buitenlandsche zaken in de Kamer het voorstel bestreed, om op de begrooting de kosten voor het gezantschap bij den H. Stoel te schrappen, waardoor dit *faute d'argent* zou moeten worden ingetrokken. De minister heeft het pleit gewonnen; met eene betrekkelijk vrij sterke meerderheid —men weet, hoe de Fransche Kamer is—bleven de gelden voor het gezantschap bij het Vaticaan gehandhaafd.

Maar de woorden, welke de minister erbij voegde, zijn de moeite waard om er notitie van te nemen. „Frankrijk heeft het Vaticaan noodig," zeide hij, en wij vernemen dit uit den mond van den minister, die onder een vorig kabinet, waarin hij de portefeuille van eeredienst bezat, zich den zeer groven, maar verklaarbaren bijnaam van *le hideux* op den hals haalde door zijne hatelijke vervolging tegen al wat Christelijk was tegen geestelijke broeders en zusters, tegen het kruis in de scholen.

Inderdaad, hoewel de houding die in bovenbedoelde behandeling door het Fransche kabinet is aangenomen, met het oog op de politieke verhoudingen niet te verwonderen is had men slecht kunnen denken, dat een kerkvervolger als Goblet de zoo verblijdende verklaring zou hebben afgelegd: *La France a besoin du Vatican*. Het doet het katholiek hart goed, zulks te hooren erkennen.

Wat de zinspeling op den toestand aangaat, eenieder zal dadelijk inzien, welke hier de quaestie is: Frankrijk wil zooveel mogelijk het Vaticaan te vriend houden, vooral nu dit in de laatste jaren meer invloed op het Europeesche staatswezen heeft uitgeoefend dan in voorspoediger jaren. Daarenboven, en dit is vooral de zaak, is zekere soort rancune tegen Italië in het spel. Italië zet in alles den H. Stoel den voet dwars, Frankrijk zal dus zijne sympathie aan dezen gaan toonen. Ook stelt het Fransche volk, hoezeer gezonken, er nog eene eer in tegenover de andere volken, eenigszins de beschermer der Kerk te blijven. 't Is hier juist dezelfde reden als waarom Frankrijk zijn protectoraat over alle katholieke missiën niet aan elken Staat, tot welken zij behooren, in het bijzonder wilde overlaten: 't is hetzelfde geval als toen Frankrijk den Italiaanschen missiën de subsidie schonk, welke haar door hare regeering ontnomen waren.

Maar welke de ondergeschikte redenen ook mogen zijn, het feit blijft, en het is verblijdend, dat de Europeesche Staten erkennen, niet buiten de groote zedelijke macht des Pausdoms te kunnen.

— De brandende-kwestie van deze dagen is de Panamakanaal-zaak. Eerst heette het dat de nieuwe leening zonder twijfel zou volteekend worden; men begon te vreezen; de bladen kozen partij; manoeuvres volgden; Lesseps wilde er zelfs al de mogendheden bijhalen — en na al die beweging hoort men nu dat de leening niet volteekend is. Voor 180.000 francs slechts moet er ingeschreven zijn — maar er worden plannen gemaakt om het werk te voltooien. De Lesseps en zijn collega's zijn als administrateurs der Maatschappij reeds afgetreden. Een commissie is benoemd tot regeling der, naar het schijnt, berooide zaken. Peytral wenschte in de kamer drie maanden uitstel der betaling van de schuldbrieven. Deze wensch werd eerst urgent verklaard met 333 tegen 150 stemmen; doch bij een tweede behandeling weer verworpen. Die verwerping viel Boulanger zoodanig tegen, dat hij Lesseps aanstonds per brief zijn deelneming betuigde. Hij is van meening dat de Kamer een misdaad tegen het Vaderland heeft begaan. De rechtbank van koophandel bemoeit zich verder met de zaak niet en de crediteuren geven geen uitstel. Het volk echter trekt partij voor Lesseps en is ontevreden over zijn afgevaardigden, zóó zelfs, dat dit van grooten invloed zou kunnen zijn op hun herkiezing.

— Niettegenstaande de krachtige verdediging van Goblet heeft de Kamer het ontwerp van het Fransch-Italiaansch handelsverdrag verworpen.

— Weder heeft er een duel op de sabel plaats gehad tusschen Clemenceau en Naulet, afgevaardigde voor het departement Var. De eerste werd gewond.

— Het ministerie wil aan de Kamer een voorstel doen ter invoering der verkiezingen bij arrondissementen.

Spanje.—Het nieuwe ministerie, waarvan onze telegraaf verleden week Markies de la Vega de Armyo als president noemde en nu Sagasta weder aanwijst, heeft zijn arbeid aangevangen volgens het program van het voorgaande Kabinet, wijl Sagasta in de Cortes verklaarde, dat de aftreding van 't vorige ministerie niet door een principiëele quaestie was veroorzaakt. Het heeft woedende aanvallen van Canovas te doorstaan. In 't aanstaande voorjaar, meent men, zullen de Cortes ontbonden worden.

Zwitserland.—De president der republiek, de heer Hertenstein, is overleden en de verkozen heer Hammer in zijn plaats opgetreden.

NOTICIA.

Algun anja pasá, asina nos ta leza den un courant di Alemania, tabata biba na Italia un Hudioe di un natural nobel i sincero, ricoe na ciencia, i deboto di curazon. Den su empleo di Rabbino di un ciudad grandi i considerabel den reino vieho di Sardinia, el a gana, no solamente respecto, confianza i amor di su correligionarionan, ma tambe affeccion di muchoe hopi Catholica. Lamantá den error, el tabata kere effectivamente, koe Messias no atabata bini ainda. El tabata stima Scritura santo di Antigua Ley. Tur dia el tabata leza aden i nunca el no a cominza sin pidi Dios adilanti su gracia poderosa, pa comprende spiritu berdadero di Boekinan Santoe.

El atabata pasá edad di sesenta anja caba, ora, riba un ciertoe dia, el tabata habri su boeki di mas stimada, manera di costumbre. Awor, su bista a cai riba e di cincuenta i tres capítulo di Profeta Isaías, unda es-aki ta pinta bida di Nos Senjor coe colornan, asina biboe koe el ta parce scirbi historia. Cuantoe bez caba e Rabbino honrado atabata leza e lugar-ai, sin a comprendéle nunca! Pero awor ora di gracia a jega. El ta leza i ta bolbe leza e linjanan; Dos, tres, i mas hopi bez el ta repetí mes cos. Di golpi el ta dal manoe na frenta: „¿ Pakiko anto El, di Kende tur cos ta papia, no lo tabata Mesias? ¿ Hesus di Chistianan ta anto Mesias primintir na nos tatanan?"

El ta leza i ta bolbe leza semper es blaadjinan, koe promer caba, el a leza tantoe bez. Den di algun seman e ultima sombra di duda a disparce pa luz brillante di gracia dibina.

Pa ele, Mesias a apparacé i es Mesias tabata Christoe, Senjor!

E promer dia Sabbath koe tabata sigui conocementoe di berdad, e Rabbino venerabel a subi púlpito na mes ora, koe el tabatin costumbre di sinja pueblo riba otro dia Sabra. Contur es su salimentoe no tabata awer como di costumbre, pasobra den su manera di hacir tabatin un solemnidad extraordinario, un seriosidad henteramente particular.

„¡ Mi ruman stimarnan!" el tabata papia coe su scuchadornan, „e binti anja, koe mi tabata boso wardador, boso a trata mi semper coe respecto i amor, i mi a sinja boso, lo ké mi tabata tene pa berdad, manera mi deber a manda mi. Ma awé mi concenci i mi amor pa boso, ta obliga mi di confesa na boso, koe mi tabata hera. Cuantoe bez mi a excita boso di prepara boso pa binimentoe di Mesias. Ta Mesias a parce caba! i es Mesías ta Hesu Christoe! Mi rumannan! E hende, koe tabata boso Rabbino durante di hopi tempoe, ta na punta di bira Christian Catholica. Com fortuná lo mi tabata, si mi tabata por hiba boso tur huntoe coe mi na coral di Christoe!"

Apenas el a caba di papia e palabranan nobel, koe un lamantamentoe terribel a sali. Un diluvio di offensa i menazamentoe a baha riba djé.

I despues koe e nobo di su combercion a plama den henter ciudad, un rabia general denter di Hudioe a lamanta.

Riba mandamientoe di conde di Cavour, koe tabata minister na es tempoe-ai, differente medico a bini huntoe pa nan samina si e Rabbino, koe a bira Christian, no atabata perde sintir. Resultado di nan consulto tabata .... koe e pober Rabbino a haja order di bandona Italia.

Sacar for di su patria i privar di su biennan, mi renace den awanan di Bautismo, el a sigui pa Paris.

Aja el a biba den miseria di mas grandi. Su esposa a bandona Italia huntoe coe n'é, mas koe el a keda Hudioe.

Coe su cuater jiunan el a sigui su marir i kier a keda fiel n'e te na morto. Sin e misericordia generoso di un padre, koe a bira obispoe despues, e pober famia lo mester a muri di pobreza. Nan ta conta, koe e pober homber porsigir, forzá di revela estado di miseria di su famia, a cominza jora; ma diripiente el tabata hisa su cabez blancoe di vegez i coe un cara angelico el tabata bisa: „Oh! mi no mester keha, pasobra, aunke mi a bira pober ná biennan di mundoe, toch mi a bira ricoe den Hesus Christoe."

Scritura santa tabata su unicoe diverticion; for di nan el a saca consolacion i forza pa carga coe pacenci cruz di su bida disgraciado. El tabata leza es blaadjisantoe coe un amor, koe ningun cos na mundoe tabata por kita. Cada palabra di Scritura santa tabata gravá den di su memoria. El por a recita cada vers for di dje, manera si el tabata leza den un boeki.

Dios a duna legria grandi na es coerazon nobel. Su dos jioenan homber a sigui su egempel i a drenta den coral di Christoe; un di nan

a bira un sacerdote dignoe; su dos jioe muher a drenta tur dos den conbentoe pa sacrifica nan bida na bienestar di nan progimo. E mama sool a keda Hudioe, mas coe el tabata un esposa fiel, jen di amor. Te na fin di su bida, Dios kier a purba fé di e Rabbino vieho. Awor ta dos anja, koe el muri; Dios a jamé cerca djé. Muriendo, el tabata cohé manoe fiel di su bon esposa i tabata bisa coe n'e:

„ Den di cielo lo nos bolbe weita unoe otro." Esai tabata su ultimo palabra. El tabatin razon; pasobra en verdad su esposa a bolbe hajé aja.

Ora e bon muher a cai maloe pisá, el dici coe n'e criá coe tabata percura p'ele, „ Haci mi e fabor, di bai busca un sacerdote catholica; mi kier ricibi bautismo i haja mi esposo atrobe den di cieloe."

Den un coupé" di un fer caril na Brussel dos amigoe tabata sinta vis-à-vis. E conducteur ta bini cohe billetji i ta weita un valies pisar para riba e banki. El ta bisa coe e viajero koe ta sinta banda di e valies:

"Haci mi e fabor di buta e valies-ai bao di banki."

E viajero ta haci, manera si el n'a tende nada.

"¿Sjon no ta comprendé mi? Mi ta pidi sjon di buta valies bao di banki."

"¡No fada mi!" e viajero ta responde picante.

E conducteur a drenta awor den e "coupé" i ta grita: "Ainda un bez mi ta pidi sjon, di kita e valies-ai for di e banki," pero e sjon ta responde mas picante ainda:

"No, mi di, no! i si bo no ta larga mi, lo mi kega bo."

Esai si, mi kier mira!" e conducteur ta bisa i ta sali.

Na promer station siguiente e "trein" mester a para tres minuut, i na jegada, e conducteur a bai keha un be cerca vice-chef, koe a bini huntoe coe n'é na e" coupé"

"Mi sjon, haci mi e fabor di kita e valies-ai for di e banki," e vice-chef ta bisa:

"Mi a bisa caba coe conducteur, koe mi no kier haci esai" respondi ta sona.

"Anto, bo mester sali, mi sjon!"

"Esai mi no ta haci tampoco; mi ta keda aden te na Brussel."

"Mientra, tur hende, koe tabata camna banda di e station, a cerca huntoe dilanti di e coupé.

"Sali mi sjon!" e vice-chef ta grita.

"Mi no ta sali i mi ta cohe tur e hende-aki pa testigoe, koe bo ta ofende mi."

E empleado furioso ta manda awor busca un polis i na mes momentoe e chef mes ta jega.

"Ta siete munuut pasá riba ora caba. ¿ Pakiko sjon ta molestia nos asina?" el ta bisa coe e viajero. "Pa e mal valies lo nos falta corespondencia coe otro trein."

"¿ Kiko mi tin coe e valies-ai?" e viajero ta bisa.

"E no ta di bo anto?"

"No!"

"¿ Anto e ta podisé di bo?" e chef ta bisa coe e otro viajero, koe, tur e tempoe-ai, a keda boca ketoe.

"Si, mi sjon."

Na es respondi diripientoe duná coe masjar calmoe, public a grita hari.

"¿ Pakiko; sjon no a bisa esai unbé?" chef ta bisa.

"Ningun hende no a puntra mi esai."

Atrobe public ta cuminza hari.

"¿ Sjon kier kita anto valies for di e banki?"

"Coe gustoe."

"¡ Dies-seis minuut pasá di tempoe!" e chef ta grunja, ora e „ trein" ta cuminza move.

Un chanzador conocir ta drenta riba un ciertoe dia den un pakoes di heroe, i ta pidi...... "Oud en Nieuw" un boeki, scirbí pa Rev. J. J. Van der Horst.

"Nos no ta bende boeki aki" e criar admirá ta responde, "bo ta haja bo den un pakoes di heroe."

Nos chanzador, koe tabata haci manera el tabata surdoe, ta bolbe bisa:

"Ta nada; mi no ta stima di scohe; ta keda mes cos, koe el ta encuaderna na corá ó na pretoe,

"Aki, nos no ta bende boeki." e criar ta grita. "Masjar bon," e cómico ta responde, "loré den un papel i mandé na mi hotel. Ta un present pa un amigoe di mi."

"Nos no tin é total!" e criar ta grita asina duroe koe el por i koe sanger ta jena su cara.

"Loré coe masjar cuidao, manera ta pa bo mama mes!"

"Ma bo no kier comprende anto, koe nos no ta bende boeki!" e criar ta bolbe grita.

"Masjar bon, masjar bon, lo mi warda poco!" e chanzador ta bisa coe muchoe calmoe i el ta bai sinta.

Awor e criar, koe a perde pacenci, ta bai jama donjo, bisando, koe tabatin un marchante, koe no ta bon na cabez.

Donjo ta bini huntoe coe e criar i ta puntra:

"¿ Kiko ta na bo sirbisji, mi sjon?"

"Mi, kier cumpra un feiloe di cincoe duim largoe," chanzador ta responde; coe cara di mas secoe di mundoe, "mi por haja tal aki?"

"O, sin duda!" e donjo ta bisa coe un bista furiosa riba e criar koe ta para stom i el ta doena n'e cumprador e cos, koe es-aki a pidi.

ADVERTENTIEN.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO CURAÇAO EN MARACAIBO.

	Valencia.		Cairngorm.		Philadelphia.	
Vertrekt van NEW YORK....	Dec:	5	Dec:	15	Dec:	27
Komt aan te CURAÇAO......	„	12	„	23	Jan:	3
Vertrekt van „	„	14	„	24	„	4
Komt aan te PTO. CABELLO.....	„	15	„	25	„	5
Vertrekt van „ .	„	15	„	26	„	5
Komt aan te LA GUAIRA......	„	16	„	27	„	6
Vertrekt van „ .	„	21	Jan:	1	„	11
Komt aan te PTO. CABELLO..	„	22	„	2	„	12
Vertrekt van „ ..	„	22	„	2	„	12
Komt te CURAÇAO.........	„	23	„	3	„	13
Vertrekt van „	„	24	„	4	„	14
Komt aan te NEW YORK....	„	31	„	12	„	21

De PHILADELPHIA zal den 14 Januari aanst. van Curaçao vertrekken en waarschijnlijk naar La Guaira terugkeeren om de mails en passagiers af te halen.

RIVAS, BRAASCH & FENSOHN.

Agenten op Curaçao.

Stoomschip Maracaibo.

Vertrekt van CURAÇAO....	Oct.	12	Oct.	29	Nov.	13	Nov.	29	Dec.	14	Dec.	31
Komt aan te MARACAIBO....		13		30		14		30		15	Jan.	1
Vertrekt van „		18	Nov.	3		18	Dec.	5		20		5
Komt aan te CURAÇAO......		19		4		19		6		21		6

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer gerieflijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, BRAASCH & FENSOHN,

Agenten op Curaçao.